

Sygn. akt VII Ka 170/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Marzena Wach

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Olsztynie Anety Maślany – Golańskiej,

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2022 r.

sprawy: **J. D. (1)**, ur. (...) w O., syna E. i T. z domu S.,

oskarżonego z art. 178a§1 kk, art. 177§1 kk w zw. z art. 178§1 kk,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego,

od wyroku Sądu Rejonowego w M. z dnia 17 grudnia 2021 r., sygn. akt(...)

I zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchyla rozstrzygnięcie z pkt III sentencji o karze łącznej pozbawienia wolności,
- w ramach rozstrzygnięcia z pkt I a sentencji karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec J. D. (1) łagodzi do 4 (czterech) miesięcy,
- ramach rozstrzygnięcia z pkt I b sentencji karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec J. D. (1) łagodzi do 6 (sześciu) miesięcy,
- na podstawie art.85§1 kk i art.86§1 kk w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeka wobec oskarżonego J. D. (1) karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III zasądza od oskarżonego J. D. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem opłaty za obie instancje oraz na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. D. (1) kwotę 2000 (dwa tysiące) tytułem zwrotu wydatków poniesionych na ustanowienie pełnomocnika w instancji odwoławczej.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VII Ka 170/22

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.1.1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w M. z dnia 17 grudnia 2021 r., o sygn. akt(...)

0.1.1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.1.1.3. Granice zaskarżenia

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

0.1.1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.1.2.1. Ustalenie faktów

0.1.2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.1.2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.1.2.2. Ocena dowodów

0.1.2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu

0.1.2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	<p>obraży przepisów postępowania tj. art. 2 §1 pkt 1, art. 2 § 2, art. 4, art. 5, art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. mające wpływ na treść wyroku polegające na oparciu ustaleń Sądu jedynie na dobrowolnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego (zeznań świadków i oskarżonego) z pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, braku rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonego wątpliwości nieusuniętych w postępowaniu dowodowym oraz nieprawidłową albowiem niepopartą zasadą prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego ocenę poszczególnych dowodów, a przede wszystkim wyjaśnień oskarżonego J. D. (1) – co w rezultacie doprowadziło do niesłusznego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>uznania przez Sąd pierwszej instancji, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, albowiem prawidłowa ocena ww. dowodów winna prowadzić do wniosku, iż materiał dowodowy nie wykazuje jakoby zachowanie oskarżonego nosiło znamiona bezprawności,</p> <p>co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia i mających wpływ na jego treść poprzez niezasadne uznanie, iż oskarżony dopuścił się czynu z art. 178 a §1 k.k. art. 177 §1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. oraz że w zaistniałym stanie faktycznym, udowodniono, iż oskarżony popełnił ww. czyny.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p><i>Apelacja co do zasady nie zasługuje na uwzględnienie.</i></p> <p>Na wstępie stwierdzić należy, że zgromadzone w sprawie dowody Sąd meriti poddał wszechstronnej analizie i ocenie, zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 4 k.p.k. Także przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. i przekonująco uzasadnione w pisemnych motywach skarżonego wyroku. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji wnikliwie zweryfikował tezy aktu oskarżenia w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia skutkującego skazaniem J. D. (1). Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody takiego rozstrzygnięcia, a</p>		

Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną tam argumentację. W tej sytuacji nie ma potrzeby ponownego przytaczania całości argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, którą Sąd Okręgowy aprobuje i należy jedynie zaakcentować te elementy, które przemawiają za odmową podzielenia stanowiska obrońcy oskarżonego.

Odnosząc się zaś do zarzutu dotyczącego obrazu przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k.,⁴¹⁰ k.p.k. stwierdzić należy, iż ustalony stan faktyczny w niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości. Sąd I instancji prawidłowo, w oparciu o zebrany materiał dowodowy odtworzył przebieg zdarzenia, oceniając dowody w sposób zgodny z zasadami prawa procesowego. Tym samym ustalenia faktyczne w zakresie ustalonego zachowania oskarżonego nie wykraczały poza ramy swobodnej oceny dowodów albowiem poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz sędziowskim przekonaniem. Tym samym nie może być uznany za trafny zarzut obrazu art. 7 k.p.k. albowiem jest on tylko wtedy skuteczny gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszył wskazane zasady.

Mając powyższe na uwadze nie sposób dopatrzeć się uchybień procesowych w zakresie oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Rejonowy. W tym stanie rzeczy podnieść należy, że argumentacja zaprezentowana w apelacji stanowi jedynie polemikę

z prawidłowymi ustaleniami i wywodami Sądu Rejonowego i jest oparta na nieobiektywnej ocenie zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, a ponadto nie zawiera w istocie żadnego twierdzenia, które byłoby w stanie skutecznie podważyć trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia Sądu I instancji i z tej też przyczyny nie mogły doprowadzić do wzruszenia wyroku. Pamiętać w tym miejscu należy, że Sąd orzekający, rozstrzygając o winie bądź niewinności oskarżonego, kieruje się własnym, wewnętrznym przekonaniem, nieskrępowanym żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi, a przekonanie to pozostaje tak długo pod ochroną art. 7 k.p.k., dopóki nie zostanie wykazane, że sąd I instancji oparł swe przekonanie o winie oskarżonego bądź na okolicznościach nieujawnionych w toku przewodu sądowego, bądź też ujawnionych w toku przewodu sądowego, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1974 r. w sprawie Rw 618/74, OSNKW 3-4/1975, poz. 47, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1990 r. w sprawie WRN 149/90, OSNKW 7-99/991, poz. 41, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 1996 r. w sprawie II KRN 199/95, OSN PiPr 10/1996, poz. 10), co w sprawie niniejszej nie miało miejsca.

Odnosząc się do stanowiska obrońcy oskarżonego w zakresie nieprzyznania przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, wskazać należy, że jest ono błędne. Przede wszystkim podnieść należy, że brak jest podstaw do zakwestionowania rzetelności twierdzeń oskarżonego z

dnia 19 września 2020 r., w których przyznał się on do kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości i do spowodowania wypadku drogowego, przy czym jednocześnie złożył zborne i logiczne wyjaśnienia. Zauważyć należy, że o rzekomych naciskach ze strony funkcjonariuszy J. D. podał dopiero na ostatniej rozprawie w dniu 15 grudnia 2021 r.- k. 202 odw., kiedy to już w istocie zostało przeprowadzone całe postępowanie dowodowe a sam oskarżony nie stawiał się na pierwszy termin rozprawy w dniu 8 października 2021 r. Co przy tym istotne okoliczności zdarzenia wówczas przez niego podawane w pełni korespondują z zeznaniami P. S. (k. 91 v, k. 174), P. J. (k. 49 v, k. 202 v - 203), R. K. (k. 74 v, k. 175) a przede wszystkim z relacją pokrzywdzonego..

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, Sąd meirti prawidłowo ustalił fakt spowodowania przez oskarżonego zdarzenia, a także dokonał prawidłowej oceny zeznań pokrzywdzonego i przesłuchanych w sprawie świadków.

Wskazać należy, że w swoich wyjaśnieniach z postępowania przygotowawczego oskarżony podał, że w dniu 18 września 2020 r. był na weselu w M. i spożywał tam alkohol w postaci wódki. Około godz. 3:00 spotkał się z kolegą P. D. (1), który był pasażerem pojazdu (k. 34). Na fakt prowadzenia pojazdu przez oskarżonego wskazał także bezpośredni świadek i uczestnik zdarzenia K. A. (k. 21 v, k.176 -177), który konsekwentnie zeznawał, że bezpośrednio po zderzeniu pojazdów zadzwonił na numer 112, obserwował pojazd, w którym przebywał oskarżony i pokrzywdzony. Zeznał, że od

strony kierowcy wyszedł młody mężczyzna ubrany w białą koszulę, szczupłej budowy ciała, który pomógł pasażerowi opuścić pojazd. Także pokrzywdzony P. D. (1), przesłuchany w dzień zdarzenia, w żaden sposób nie sugerował, że mógł być sprawcą zdarzenia (k. 25 v). Ten ostatni zeznał, że pojazd był prowadzony przez J. D. (1), jednakże nie wie dokładnie jak doszło do zdarzenia, gdyż w jego trakcie spał na fotelu pasażera. Nadto, zeznania te zostały przez niego podtrzymane w toku przesłuchania na rozprawie głównej (k. 170-172). Zeznania świadków należało uznać na konsekwentne, spójne i logiczne. Należy nadmienić, że poza uściśleniem w toku postępowania sądowego niektórych okoliczności, świadkowie ci nie zmienili prezentowanej przez siebie wersji zdarzenia. W tym miejscu wskazać należy, że słusznie Sąd Rejonowy nie przychylił się do prezentowanej przez świadka E. D. (ojca oskarżonego) wersji, w której wskazał on, że wyłącznym kierowcą pojazdu marki A. był dnia 18 września 2020 r., pokrzywdzony, zaś on sam widział jak J. D. (1) wsiada na miejsce pasażera w samochodzie pokrzywdzonego. Wersja ta jawi się nie tylko niewiarygodna na tle zeznań K. A., E. K. czy P. D. (1), ale także przedstawionego przez świadka stwierdzenia, że widział jak P. D. (1) „siedział za kierownicą, spożywał wódkę z kieliszka” (k. 202). Przy przyjęciu wersji E. D. trudno zrozumieć bowiem, że świadek nie tylko nie zareagował w żaden sposób na kierowanie pojazdem przez pokrzywdzonego w stanie nietrzeźwości, ale także pozwolił na to by jego syn był pasażerem nietrzeźwego kierowcy – „Widziałem samochód, którym przyjechał pan D., niebieskie A.

w kombi. Jak przyjechał zawrócił za moim domem, na skrzyżowaniu, był odwrócony w stronę drogi na O.. Syn z tyłu obiegł samochód i wsiał od strony pasażera”. Wersja ta jawi się wyłącznie jako próba przerzucenia odpowiedzialności za zarzucane czyny na P. D. (1).

Wracając do relacji K. A., to logicznie wytłumaczył on pewne wahania w zakresie wskazywania osoby kierującej samochodem marki A. związane z tym, że pojazd ten był przewrócony na dach. Ponadto tenże rzeczowo zauważył, że pasażer pojazdu miał problemy z poruszaniem się – k. 21 odw. co w pełni koresponduje z obrażeniami, których doznał P. D. – k.193 w aktach (...)

W konsekwencji powyższych rozważań stwierdzić należy, że nie sposób dopatrzeć się uchybień natury procesowej, czy to z art. 2 k.p.k., 4 k.p.k., art. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., wskazywanych przez obrońcę w apelacji, które by rodziły wątpliwości co do trafności zaskarżonego wyroku. Brak jest tym samym podstaw do kwestionowania dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych i końcowego rozstrzygnięcia. Pamiętać należy, że dla oceny, czy została naruszona reguła in dubio pro reo nie są miarodajne wątpliwości strony procesowej, ale to, czy sąd orzekający wątpliwości takie powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien powziąć. W wypadku, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary określonej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu wyżej powołanej reguły, albowiem jedną z podstawowych prerogatyw

sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie IIKK 42/14). W niniejszej sprawie nie zaistniały żadne okoliczności powodujące konieczność ich oceny przez pryzmat art. 5§2 k.p.k.

Na tle prawidłowego rozstrzygnięcia w zakresie winy J. D. stwierdzić trzeba, że zachodziła konieczność dokonania korekty w zakresie rozstrzygnięcia o karach jednostkowych i łącznej przez ich złagodzenie. W ocenie Sądu Okręgowego orzeczone kary wprawdzie są trafne jeśli chodzi o ich bezwzględny charakter, to jednocześnie są zbyt surowe, jeśli uwzględni się nie tylko stopień społecznej szkodliwości czynu i winy J. D. (1), ale również zasady wymiaru kary określone w przepisie art. 53 k.k.

Zważywszy bowiem z jednej strony na ładunek społecznej szkodliwości, niewątpliwie przy tym nagannego, inkryminowanego zachowania oskarżonego, który w stanie nietrzeźwości spowodował stosunkowo poważny wypadek komunikacyjny, orzeczone wyrokiem kary pozbawienia wolności jawią się jako nadmiernie restrykcyjne, nie odzwierciedlające rzeczywistego charakteru przedmiotowego zachowania oskarżonego, a tym samym kary niewspółmiernie surowe. Na uwadze trzeba mieć także, że oskarżony nie był wcześniej karany, zaś zarzucane czyny popełnił mając niespełna 19 lat, a więc będąc sprawcą młodocianym (art. 115 § 10 k.k.).

Biorąc zatem pod uwagę stopień winy i społecznej szkodliwości czynu

a także rodzaj i faktyczny rozmiar ujemnych następstw przestępstwa Sąd Okręgowy uznał, że adekwatną karą za czyn z art. 178 a §1 k.k. będą 4 miesiące pozbawienia wolności; zaś za czyn z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. 6 miesięcy pozbawienia wolności. Karę łączną ostatecznie złagodzone do 8 miesięcy pozbawienia wolności.

W Sądzie Okręgowym orzeczone kary będą wystarczające dla osiągnięcia wszystkich celów postępowania. Nadto w takim wymiarze winny skutkować właściwą resocjalizacją i unikaniem w przyszłości przez oskarżonego naruszeń porządku prawnego.

Wniosek

1. Zmiana zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i uniewinnienie oskarżonego;
2. ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w M.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Pomimo nietrafności zarzutów wywiedzionych przez obrońcę oskarżonego, wniesiona apelacja umożliwiła jedynie zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności.

4. **OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU**

1.	
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.1.5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok, za wyjątkiem rozstrzygnięcia o karze łącznej, wysokości kary pozbawienia wolności z punktu I a i I b, utrzymano w mocy.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Sformułowane przez obrońcę oskarżonego zarzuty okazały się niezasadne. Odnosząc się do podniesionej argumentacji, trzeba stwierdzić, że przeprowadzona kontrola instancyjna nie wykazała tego, aby Sąd Rejonowy rozpoznając przedmiotową sprawę, dopuścił się naruszenia prawa karnego procesowego, względnie błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia oraz mogącego mieć wpływ na jego treść. Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd nie wykraczają poza granice swobodnej oceny dowodów, poczynione zostały na podstawie prawidłowej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazała błędów natury faktycznej i logicznej, zgodna była ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, znajdując odzwierciedlenie w uzasadnieniu orzeczenia. W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał jakie fakty uznał za ustalone, na czym oparł poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski co do winy oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów, subsumcji prawnej jego zachowania, jak i w konsekwencji orzeczonej kary.</p> <p>Sąd nie stwierdził również uchybień z art. 439 k.p.k., które to należałoby uwzględnić z urzędu.</p>	

0.1.5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.1.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zmiana rozstrzygnięcia z punktu I a wyroku poprzez złagodzenie kary pozbawienia wolności do 4 miesięcy; punktu I b poprzez złagodzenie kary pozbawienia wolności do 6 miesięcy. A także uchylenie rozstrzygnięcia z punktu III sentencji o karze łącznej i orzeczenie nowej kary łącznej 8 miesięcy pozbawienia wolności.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Rzeczonyj zmiany dokonano na podstawie art. 440 k.p.k., mając na względzie że oskarżony jest osobą niekaraną, zaś stopień nietrzeźwości oskarżonego nie był bardzo wysoki.	

0.1.5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.1.5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem	

szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia	
0.1.5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.1.5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	<p>Uwzględniając kształt przyjętego rozstrzygnięcia, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy obciążył oskarżonego kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze uznając, iż ich uiszczenie mieści się w możliwościach finansowych oskarżonego.</p> <p>Na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5) ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 r., ze względu na wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary pobawienia wolności wysokość opłaty ustalono na kwotę 180 zł.</p> <p>Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zasądzono od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. D. (1) kwotę 2000 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych na ustanowienie pełnomocnika w instancji odwoławczej.</p>

7. PODPIS

ZAŁĄCZNIK DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

Załącznik do formularza UK 2

0.1.1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w M. z dnia 17 grudnia 2021 r., o sygn. akt (...)		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana